

บทที่ ๑

มติที่ประชุมของกองบรรณาธิการ 'สำนักพิมพ์ไรวินท์' มีข้อสรุปอย่างเป็นเอกฉันท์ โดยได้เลือก 'ทัตเทวา เทวรังสรรค์' จิตรกรชื่อดังเป็นผู้เขียนปกและภาพประกอบในผลงานรวมเล่มชิ้นต่อไปของ 'ปพน วีรปริย' นักเขียนคอลัมน์นิสต์และนักวิจารณ์ภาพยนตร์ระดับแนวหน้า ในพ็อคเก็ตบุ๊กที่มีชื่อว่า 'เสน่ห์เส้นโค้ง' ซึ่งได้ดาราสาวชื่อดัง 'ณัฐวดี ทิรัณยกร' มาร่วมเป็นนางแบบภาพถ่ายนู้ดคนหนึ่งภายในเล่มด้วย

จากมติดังกล่าว ทำให้ปพนเกิดอาการหัวเสีย หงุดหงิดตลอดทั้งสัปดาห์ "พีชไม่เห็นว่ามันจะเสียหายอะไรตรงไหน ดีเสียอีกที่จะได้ศิลปินระดับนั้นมาร่วมงาน พ่อมีแต่ได้กับได้ แล้วทำไมต้องโมโหกับการตัดสินใจของกอง บ.ก. ด้วย" 'ปพิชญา' บุตรสาวคนเดียวของปพน ขึ้นเสียงถามอย่างอดรนทนไม่ได้ในที่สุด เธอทำงานอยู่ในกองบรรณาธิการของบริษัทไรวินท์พับลิชซึ่ง จำกัด เป็นหนึ่งในบุคลากรที่ร่วมประชุมและลงความเห็นในเรื่องนี้ด้วยเช่นกัน

ปพนชะงักมือที่ถือช้อนข้าวต้ม มองหน้าลูกสาวแวบหนึ่งก่อนวางช้อนลูกจากโต๊ะอาหารเข้าโดยไม่พูดไม่จา

"พ่อ! ทำไมไม่ยอมรับเสียที่ว่าลำพังตัวพ่อเองมันทำให้งานออกมาสมบูรณ์แบบไม่ได้ เราจำเป็นต้องหาแนวร่วม จริงอยู่ว่าผลงานพ่อเป็นที่

ยอมรับ มีคนติดตามและคอยชื่นชม แต่ลองนึกดูสิว่าถ้าได้ส่วนประกอบที่ดีเลิศอื่น ๆ มาช่วยมันก็จะยิ่งเป็นที่สนใจมากขึ้นไปอีก "ไม่อยากดั่งกว่านี้รีไรงเล่า" ประโยคท้ายๆ แทบจะเรียกว่าแหกปากตะโกนรูกไล่ตามหลังผู้เป็นพ่อที่เดินหนีออกทางประตู

โดยปกติปพนกับปพิชญาก็เป็นพ่อลูกที่ไม่ค่อยจะลงรอยกันอยู่แล้ว มีแต่ความห่างเหินและร้ายกาจต่อกันเรื่อยมา ครั้นพอจับพลัดจับผลูต้องมาร่วมงานกันเช่นนี้ ดูเหมือนสถานการณ์จะยิ่งเลวร้ายไปใหญ่ ปพนมักยก้ากับปพิชญาสวมตลอดสามปีที่ผ่านมาว่า

'ฟังสิจอร์วัวร์ที่แกได้งานนี้มันเป็นเพราะบารมีของฉัน คิดเหอว่าเด็กจบใหม่ไร้ประสบการณ์อย่างแก สำนักพิมพ์ใหญ่อย่างโรวินท์จะเห็นคุณค่าจนรับเข้าทำงานง่ายตายขนาดนี้'

ปพิชญาค่อยโต้กลับไปว่า

'ไม่จริง! พ่อเคยเบี่ยงตาดูประวัติกับผลการเรียนของพี่ช้งรีเปลาถึงกล้าพูดแบบนี้ แล้วยี่ผ่านมาพ่อเคยช่วยเหลืออะไรมั่ง ลองไล่ให้ฟังที่ได้ไหม' เธอเรียนดีมาตั้งแต่เล็ก ช่วงอยู่มหาวิทยาลัยตลอดสี่ปียังมีโอกาสได้ฝึกงานในกองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ชื่อดังแห่งหนึ่งอีกด้วย

ความที่แม่เลิกกับพ่อและทิ้งเธอไปตั้งแต่อายุเจ็ดขวบ ทำให้ปพิชญากลายเป็นคนขาดความอบอุ่นและซีเหงา ผู้เป็นพ่อเองหาได้ทำหน้าที่อย่างสมบูรณ์ไม่ ไม่เคยให้ความรักความเอาใจใส่ตามที่ควรจะเป็น เธอมีพี่เลี้ยงคอยดูแล มีเงินใช้ไม่ขาดมือ แต่ชีวิตเต็มไปด้วยความว้าเหว นอกจากปมด้อยเรื่องที่ถูกแม่ทิ้งไปแล้ว ยังเกิดความน้อยใจที่พ่อไม่รัก... ทั้งที่พ่อเป็นคนหนึ่งที่เธอรักมากที่สุด ปพิชญาก็เติบโตขึ้นมาท่ามกลางชีวิตขาดๆ เกินๆ อย่างไม่ไร้สมดุล เธอชวนขวยหาสิ่งทดแทนด้วยตัวเองมาตลอด การหมกมุ่นกับอะไรสักอย่างจึงเป็นวิธีการที่ดีที่สุดซึ่งเธอเลือกที่จะทำเสมอมา

เธอโทษหาผู้เป็นแม่ ทว่าพอกลับไม่ยอมเอ่ยเรื่องแม่ให้เธอฟังเลย แทบไม่ปรินาถึงแม่ให้ได้ยินด้วยซ้ำนับแต่วันที่แม่จากไป ราวกับว่าโลกนี้ไม่เคยมีแม่อยู่กระนั้น

หลังเลิกงานในวันอันน่าปวดหัว ปพิชญากลับบ้านโดยแบกภาระหน้าที่

จากบริษัทมาด้วย ดวงตาสุกใสที่แฝงไว้ซึ่งความหม่นมัวเป็นนิจของเธอจึง
เต็มไปด้วยแววครุ่นคิดอย่างเคร่งเครียด

หลังจากยื่นทำใจอยู่หน้าประตูห้องทำงานของผู้เป็นพ่อหลายอึดใจ
หญิงสาวจึงยกมือเคาะลงไปสามครั้งด้วยจังหวะที่บ่งบอกชัดเจนถึงความ
กริ่งเกรงในใจ

"มีอะไร" ปพนเปิดประตูรับด้วยสีหน้าไม่สบอารมณ์ดังคาด

"ทางกองให้พี่ชมาคุยกับพ่อเรื่อง...อาจารย์ทัตเทวา"

คนฟังชักสีหน้าหนักขึ้นทันทีที่ได้ยิน

"ฉันไม่อยากฟัง กลับไปบอกที่ทำงานแทนได้แล้วว่าอยากทำอะไรกันก็
เชิญตามสบาย ฉันไม่สนใจอีกแล้ว" พูดจบก็ทำท่าจะปิดประตูใส่หน้าลูกสาว
คนเดียวตัวเดียว

"เดี๋ยวลีพ่อ" ปพิชญารีบยื่นบานประตูไว้ด้วยมือที่ถือหนังสือเล่มหนึ่ง
สีหน้ายุ่งยากใจยิ่งยวด

"อะไรอีก" ชายกลางคนวัยห้าสิบสองปีตัวดเสีียงถามอย่างหัวงัด

"ทางกองฝากมาให้พ่อ" บอกพลางยื่นหนังสือให้ "อาจารย์ทัตเทวาเขา
ตอบตกลงมาเรียบร้อยแล้ว แต่มีข้อแม่..."

ปพนรับหนังสือเล่มนั้นไป ขณะกวาดตาดูบนปก ใบหน้าถมึงทึงของ
เขาก็ค่อยๆ เปลี่ยนเป็นสีแดง...เข้มขึ้นเรื่อยๆ จนแทบจะคล้ำเขียว

"อาจารย์เขาต้องการให้พ่อไปพบที่เชียงใหม่ภายในอาทิตย์หน้านี้ ทาง
กองจะอำนวยความสะดวกและจัดการเรื่องค่าใช้จ่ายทุกอย่างให้..."

ไม่ทันที่เธอจะพูดอะไรต่อจากนั้น ปพนก็กระชากประตูเปิดกว้างขึ้น
เขวี้ยงหนังสือในมือปลิวไปกระแทกประตูห้องที่อยู่ตรงข้ามอย่างแรง ปพิชญา
ได้แต่ยืนตัวแข็ง ตะลึงตาค้าง

"เอาหนังสือของไอ้คนชั่วนั้นออกไปจากบ้านฉันเดี๋ยวนี้นี้ แล้วอย่าพูดชื่อ
มันให้ฉันได้ยินอีก ไม่ว่าจะยังไงฉันก็ไม่มัวนถ่อสังขารไปหามันอย่างเด็ดขาด
กลับไปบอกเจ้านายแคะซะด้วย!" จบคำพูดเกรี้ยวกราดนั้นก็กลับเข้าห้องปิด
ประตูตั้งโครมใหญ่

พอหายตะลึง ปพิชญาจึงรีบเก็บหนังสือรวมภาพผลงานตลอดลิปปี
ของทัตเทวา เทวรังสรรค์ขึ้นมา แล้วเคาะประตูเรียกผู้เป็นพ่ออีกครั้ง กลัว

อย่างยิ่ง...หากต้องการไขข้อข้องใจโดยเร็วที่สุด

"พ่อ นี่มันเรื่องอะไรกัน ทำไมต้องโกรธขนาดนี้ด้วย"

ไม่มีเสียงตอบรับใดๆ

"ทำไมพ่อไม่มีเหตุผลแบบนี้ เข้าใจคนอื่นเขาหน่อยสิ นี่มันงานของพ่อ
แท้ๆ อย่าทำให้คนอื่นเขายุ่งยากนักจะได้ไหม แล้วพืชจะกลับไปบอกทาง
กองว่าไงเล่า"

ไร้เสียงโต้ตอบกลับมาเช่นเคย ทว่าในนาทีถัดมา ประตูห้องก็เปิด
ผลั้วออกอย่างแรงจนปพิชญาผงะ

"เอลละ ในเมื่อแกอยากรู้หนักฉันก็จะบอกให้หายโง่ ฟังให้ดีนะยัยพืช"

ผู้เป็นลูกสาวคนเดียวขึ้นนั่ง กลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก มอง
บิดาบังเกิดเกล้าอย่างประหวั่นพรั่นพรึงระคนลึนระทึก แม้จะชินกับความ
ร้ายกาจเย็นชาของอีกฝ่ายมาตลอดทั้งชีวิต แต่พ่อก็ไม่เคยโกรธเคียด
มากมายเช่นนี้

"ไอ้หน้าตัวเมียมันนั่นมันนี่เป็นชู้กับแม่แก เบญญาทิ้งแกไปเพราะมัน ชัด
ไหม!"

"..."

ประตูห้องทำงานของพ่อปิดลงตามเดิม รอบตัวเหลือเพียงความ
เงียบสงบ ทว่าในความรู้สึกของปพิชญาอื้ออึงไปด้วยความสับสน มีนง และ
ปุ่นปวน

สิ่งที่ได้ยินจากปากพ่อทำให้ปพิชญาช็อคแทบทำอะไรไม่ถูกจริง ทว่า
ตลอดชีวิตที่ผ่านมาเธอเจอกับความโหดร้ายของชีวิตมามากมาย จนสามารถ
เก็บอารมณ์ความรู้สึกเอาไว้ภายในใจได้อย่างมิดชิด วันต่อมาเธอจึงไปทำงาน
ด้วยท่าที่เป็นปกติ

"รู้ไหม เหตุผลที่ย้ายณัฐวดียอมรับงานนี้ล่ะเป็นเพราะอาจารย์หัดเทว
ที่เดียว ทางเราทำที่ไปเกรินๆ ให้เขาได้ยินว่าอาจารย์จะเป็นคนวาดภาพ
ประกอบให้ ยัยนั่นเลยอยากมีส่วนร่วม"

'เนตรนภา' รุ่นพี่ที่ทำงานบอกกับปพิชญาตอนทานกลางวันด้วยกันสอง
คนที่ร้านก๋วยเตี๋ยวเล็กๆ ใกล้ออฟฟิศ หลังจากกองบรรณาธิการประชุมหารือ

กันเรื่องปพนปฏิเสศที่จะไปพบตัดเทวาทที่เชียงใหม่ เนตรนภาถือเป็นขาม่าห์
ตัวจริงที่รอบรู้เรื่องราวทวงกรการ ปพิชญาจงใจลากเนตรนภามาด้วยกันตาม
ลำพังเพื่อซักถามข้อมูลเกี่ยวกับตัดเทวาทโดยเฉพาะ

"ณัฐวดีอายุยี่สิบเอ็ดยี่สิบสองเองไม่ใช่เธอ"

"โอ๊ย เด็กสมัยนี้มันร้ายกาจจะตาย ขอให้เป็นผู้ชายเถอะ จะเด็กกว่า
หรือแก่กว่าไม่สนใจหรอก ถ้านายคนนั้นรวยและมีชื่อเสียงพอ"

"แล้วอาจารย์เขาเล่นด้วยไหมคะ"

"ไม่แน่ใจเหมือนกัน แต่ถึงเล่นด้วยก็คงแค่เล่นๆ ไม่คิดจริงจังแน่ ได้
ยินว่าอาจารย์เขามีตัวจริงของเขาอยู่แล้ว"

"เอ๊ะ อาจารย์ตัดเทวาทนี้ยังไม่ได้แต่งงานหรือคะ" ถามอย่างสะกดกลั้น
กิริยาอย่างเต็มที

"ไม่แน่ใจเหมือนกัน บางคนก็บอกว่าเขามีภรรยาแล้ว บ้างก็ว่ามีแต่
เมียเก็บเพราะเขายังไม่ได้แต่งงาน แต่ก็มีเหมือนกันที่บอกว่าเขามีคนรักที่
ยังเป็นแค่คู่หมั้น พี่เองก็ไม่ค่อยรู้อะไรมาก ข้อมูลส่วนใหญ่ที่ได้ก็มาจาก
นรุทม์เขียนเอาไว้ในต้นฉบับพ็อคเก็ตบุ๊กของเขาที่กำลังจะเปิดตัวกับ
สำนักพิมพ์เราไงล่ะ แต่นรุทม์ก็ไม่ได้พูดถึงอาจารย์ตัดเทวาททำอะไร แค่อ่า
ข้ามๆ เป็นจุดๆ ไป"

'นรุทม์ เทวรังสรรค์' เป็นญาติสนิทของตัดเทวาท นรุทม์เป็นดารา
นายแบบชื่อดังคนหนึ่งของวงการบันเทิง มีภาพพจน์ค่อนข้างดีและกำลังอยู่ใน
ในช่วงรุ่งโรจน์

เมียเก็บ! หัวใจของเธอเต้นระรัวด้วยความรู้สึกประหลาด ทำไม่แม่
จึงเลือกที่จะหนีไปมีชีวิตเช่นนั้นแทนที่จะอยู่กับเธอ หญิงสาวได้แต่คร่ำครวญ
อยู่ในใจอย่างเจ็บปวด

"แล้วนี่พี่จะหาทางเกลี้ยกล่อมพ่อยังไงล่ะเนี่ย ลำบากเหมือนกันนะ
ทางเราเองก็ไม่ทันคิดว่าอาจารย์ปพนกับอาจารย์ตัดไม่กินเส้นกันมาก่อน"

ปพิชญารีบปรับท่าทีแล้วถอนใจอย่างหนักหน่วง "พี่ยังคิดไม่ออก
จริงๆ ยังไงพ่อก็คงไม่ยอมไปแน่ๆ"

"แล้ว...พ่อพี่เขาบอกรึเปล่าว่าทำไมถึงไม่ชอบอาจารย์ตัดเทวาท"

คนถูกถามชะงักกึก ทำทางอึกอักขณะตอบอ้อมอ้อมว่าไม่ทราบ

"พีชคงไม่เคยรู้เรื่องนั้นจริงๆ ละสิเนี่ย สาเหตุที่คุณพ่อของพีชไม่ถูกกับอาจารย์ทัตเทวนะ"

ปพิชญาใจสั้น หลบตาและเปลอส่ายหน้าแรงจนเกินเหตุ

"อย่าหาว่าพี่เม้าท์พ่อพีชเลยนะ แต่ที่ว่ามันไม่ถูกต้องที่พีชจะไม่รู้เรื่องนี้อยู่คนเดียว ทั้งที่ตอนนี้อยู่ในกองรัฐกันหมด"

ขณะอีกฝ่ายกระแอมตั้งท่าเตรียมเหยความจริง หัวใจคนฟังก็เต้นกระหน่ำอยู่ในอก กลืนน้ำลายอย่างฝืดคอก

"เรื่องมันมีอยู่ว่าคุณพ่อของพีชนะ ท่านเคยถูกกิ๊กคนหนึ่งทิ้งไปหาอาจารย์ทัตเทวา แต่นี่มันเรื่องตั้งแต่สิบปีที่แล้วละมัง"

"กิ๊กของพ่อ..." หญิงสาวทวนซ้ำอย่างงุนงงและคาดไม่ถึง...แทนที่จะเป็น 'ภรรยา' แต่กลับกลายเป็นแค่ 'กิ๊ก' เท่านั้น

"น้าส บัญโกศล อดีตนางงามที่เป็นนักเขียนชื่อดังคนนั้นยังโง่งง เขาสนิทสนมกับพ่อของพีชอยู่ก่อน แล้วที่นี้พ่ออาจารย์ทัตเทวามาเขียนภาพประกอบให้หนังสือเล่มหนึ่งของเขาจนโง่งง เขาก็เลิกกับพ่อพีชหันไปหาอาจารย์ทัตเทวา ว่ากันว่าสมัยก่อนอาจารย์บพนค่อนข้างเจ้าชู้ ไม่ได้เก็บเนื้อเก็บตัวเงี้ยๆ อย่างตอนนี้ อาจารย์ทัตเทวาเองก็คงร้ายพอๆ กัน" คนพูดทำท่าใส่อารมณ์เล็กน้อย "คงเป็นเรื่องนี้แน่ๆ ละที่ทำให้กินแค้นแค้นใจกันจนปานนี้ ไม่งั้นอาจารย์ทัตเทวาก็คงไม่เจาะจงให้พ่อพีชไปพบด้วยตัวเอง อาจจะทำให้แค้นใจแค้นใจก็ได้"

ข้อมูลลับเฉพาะที่ได้จากเนตรนภาทำให้ปพิชญาตกอยู่ในภาวะแห่งความมึนงง นี่หมายความว่าแม่ทิ้งเธอไปหาผู้ชายที่ไม่ได้ดีไปกว่าพ่อเลยสักนิด การเลิกกับผู้ชายเจ้าชู้คนหนึ่ง ไปเลือกผู้ชายมักมากอีกคน...มันคุ้มค่ากับการทิ้งลูกอย่างไม่แยแสเช่นนี้แล้วหรือ

ราวกับข้อมูลอันเลวร้ายที่หลุดออกจากปากพ่อได้มาสะกิดความต้องการบางอย่างที่เธอสะกดเอาไว้ ณ ก้นบึ้งของหัวใจให้ตื่นขึ้น ความอยากรู้ อยากเห็นเรื่องราวทั้งหมดของผู้เป็นแม่จึงพลุ่งพล่านในกระแสเลือดจนทำให้เธอแทบคลั่ง ทั้งที่คิดว่าได้ดับอารมณ์เช่นนั้นไปจากหัวใจมานานแล้วแท้ๆ

เสียงนกและสายลมที่โชยพัดอยู่โดยรอบบริเวณซึ่งเต็มไปด้วยแมงไม้

นานาพันธุ์ให้ความรู้สึกสงบร่มเย็นของธรรมชาติ ลิงปลูกสร้างรูปทรงแปลกตาสามหลังที่ตั้งอยู่ภายในบริเวณเขตกันของแท่งซีเมนต์ซึ่งเรียงรายเป็นรั้วรอบขอบที่อันโล่งโปร่งนั้น...บอกไม่ได้ว่าจัดอยู่ในรูปแบบศิลปะจากยุคสมัยใด ทุกหลังถูกเชื่อมด้วยทางเดินปูนอิฐ สนามหญ้าและสวนหย่อมตามจุดต่างๆ นั้นดูราวกับมีขึ้นโดยไม่ตั้งใจ อาจเรียกได้ว่า...เป็นความรกรืออย่างมีศิลปะ

ชายหญิงคู่หนึ่งซึ่งนั่งสนทนากันอยู่ใต้ร่มมะริดไม้ (ต้นเพกา) และกอไผ่หนาข้างสระเลี้ยงปลาเล็กๆ นั้นมีสีหน้าที่แตกต่างกัน ฝ่ายหญิงดูเคร่งเครียดและครุ่นคิด ขณะที่ฝ่ายชายมีที่ท่าผ่อนคลายและสงบ

"ผมรู้อยู่แล้วว่าปพไม่มีวันมาที่นั่นแน่ วันนี้ผมจะแจ้งกับทางสำนักพิมพ์ว่าให้ส่งลูกสาวเขามาแทน นายรุตม์กำลังจะกลับมาพอดี ผมจะพาเขาไปหาทางเจรจากับทางกอง บ.ก. แล้วให้เขาพาพิชญาไปที่พร้อมกัน"

"แต่หัดอย่าให้ยัยพิชฐ์รู้ว่าพ่ออยู่เบื้องหลังของเรื่องทั้งหมดนี้" คนพูดมีท่าทีทุกร้อนแกมวิตกกังวล

"วางใจเถอะครับ นายรุตม์คงรู้ว่าอะไรเป็นอะไร"

"แต่ว่า...พี่กลัวเหลือเกิน ลูกต้องรู้เรื่องของพี่หมดแล้วแน่ๆ ปพพออาจจะพูดให้มันดูเลวร้ายกว่าความจริงเสียด้วยซ้ำ พี่คงไม่กล้าพบหน้าแกยัยพิช้อาจจะเกลียดพี่มาก แกต้องเกลียดพี่มาตลอดแน่ๆ..."

"อย่าเพิ่งคิดมากไปเลยครับ" ทัดเทวาเอื้อมไปจับมือเย็นเฉียบของเบญญาอย่างให้กำลังใจ "ผมรู้ว่าพี่เบญญาอยากพบแกมากแค่ไหน ผมจะให้นายรุตม์ถ่วงเวลาให้พิชญาอยู่กับเราที่นั่นนานที่สุดเท่าที่จะทำได้ เรื่องที่ทำงานของแกผมจะเป็นคนจัดการให้เอง ไม่ต้องกังวลไปนะครับ"

สายตาที่เต็มไปด้วยความหวาดหวั่นของเบญญามองสบกับแววตาแน่วแน่มั่นคงของทัดเทวาชั่วขณะหนึ่ง ก่อนที่เธอจะพยักหน้าอย่างไว้วางใจในตัวเขา

สิบแปดปีที่ผ่านมา เธอได้ทำร้ายลูกอย่างไม่น่าให้อภัย เธอเลือกความสุขส่วนตัวโดยทิ้งเด็กหญิงตัวน้อยไว้เบื้องหลัง ไม่ว่าข้ออ้างใดๆ ก็คงมีอาจลบล้างความผิดอันรุนแรงนั้นได้

บทที่ 2

เหตุผลที่ปพิชญาพยายามหาทางให้ได้พบนรุตม์นั้น นอกจากเพราะชื่นชมผลงานการแสดงรวมถึงรูปร่างหน้าตาที่เปี่ยมเสน่ห์ดึงดูดของเขาแล้ว สิ่งที่ทำให้เธอสนใจมากที่สุดก็คือ...เขาเป็นญาติกับทัตเทวา เทวรังสรรค์

ในงานเปิดตัวพ็อคเก็ตบุ๊กชื่อ 'True Way by Narut' ณ ร้านหนังสือภายในศูนย์การค้าขนาดใหญ่เต็มไปด้วยสื่อมวลชนและแฟนคลับของนรุตม์ที่ตามมาให้กำลังใจ เขาเป็นชายหนุ่มเนื้อหอมวัยยี่สิบแปดปีทีเดียวพร้อมไปเสียทุกด้าน ทั้งชื่อเสียงในฐานะนักแสดง พื้นฐานการศึกษา และครอบครัว

นรุตม์ตอบตกลงไปร่วมรับประทานอาหารค่ำกับทางทีมงานของสำนักพิมพ์ไรวินท์ที่ร้านอาหารกึ่งผับแห่งหนึ่ง ปพิชญาจึงไม่ยอมพลาดโอกาสในครั้งนี้ ทว่าก็ต้องพบอุปสรรคใหญ่จนได้ เมื่ออยู่ๆ ณัฐวดี...นางร้ายเจ้าบทบาทคนสวยก็โผล่มามีส่วนร่วมด้วยอีกคน

ดูเหมือนชาวซุบซิบที่ว่าณัฐวดีปลื้มทัตเทวานั้นจะไม่ถูกต้องตามความจริงทั้งหมด เพราะเห็นได้ชัดว่าดาราสาวเช็กผู้หนึ่งให้ความสนใจในตัวนรุตม์จนออกนอกหน้าแบบไม่เก็บกิริยา เกินกว่าจะใช้เหตุผลที่ว่า...เธอชอบญาติของนรุตม์ไม่ใช่ตัวนรุตม์เอง

ปพิชญาหมดหวังที่จะได้พูดคุยกับนรุตม์เป็นการส่วนตัว เพราะณัฐวดี

คอยเกาะติดเขาทุกสถานการณั้ตั้งแตงานเป็ดตัวหนังสือที่ศูนย์การค้ำจนถึงตอนนั้...การจ้ดเลียงล้าหรับนรุตม์กำลังจะจบลง คนของสำนักพิมพ์ขอตัวกลับไปแล้วบางส่วน นรุตม์ยังคงถูกณั้ฐวดีนั้งประกบแบบไม่เกรงสายตาประชาชนหรือแม่แต่ปาปารัซซี

ในที่สุดหญิงสาวก็ตัดใจ สะกิดบอกเพื่อนร่วมงานว่าเธอจะกลับแล้ว ก่อนลุกจากไปปพิชญาได้สบตากับนรุตม์ที่นั้งอยู่ตรงกันข้ามเวบหนึ่ง เธอรู้สึกเสียดายโอกาสอย่างสุดซั้ซึ่ง คนดั่งอย่างเขาใช้ว่าจะพบหรือพูดคุยใกล้ซิดแบบนี้ได้งายๆ เธอไม่เคยรู้สึกอยากได้เบอร์โทรศัพท์ผู้ชายคนไหนมากเท่านี้มาก่อนในชีวิต ในเมื่อความตั้งใจวันนั้ล้มเหลวไม่เป็นท่า เธอคงต้องหาวิธีอื่น อยั้งน้อย...ใครสักคนในออฟฟิศของเธอน่าจะม่เบอร์โทรศัพท์ของเขา

"เดี๋ยวล้รับ คุณพีช..."

หญิงสาวหันไปมองตามเสียงเรียก เธอชะงักมือที่กำลังเป็ดประตูรถเป็ดตากว้างอยั้งเหลือเชื่อ...นรุตม์!

"ผมขอคุยด้วยเบ้าบหนึ่งได้ไหม"

ปพิชญาใจเต้นแรง ไม่มีณั้ฐวดีหรือใครอื่นตามเขามาด้วย นรุตม์เรียกเธอด้วยชื่อเล่นแบบสนิทสนม เขาตามเธอมาที่รถด้วยเหตุผลอันใดกัน หญิงสาวกระหวัดนึกถึงแม่ในทันที นรุตม์อาจจะทราบเรื่องแม่ของเธอ เขาอาจจะรู้ว้าเธอเป็นลูกของเบญญา!

"ได้ละ ว้ามาลึละ" เธอมองดวงหน้าคมสันของเขาท่ามกลางแสงสลัวณ ลานจอดรถยามดึก สงบใจถามออกไป ร้างสูงโปรงของนรุตม์เดินใกล้เข้ามาหยุดยืนห่างเพียงไม่กี่ศึบ เท่าที่สังเกด นรุตม์จับเบียร์เพียงเล็กน้อย เขาคงไม่ได้มีนมเมาแอลกอฮอล์แต่อยั้งใด

"คุณคงรู้แล้วว้าผมเป็นญาติกับพีทัด...อาจารย์ทัดเทวา"

"ละ"

"ผมไม่อ้อมค้อมละนะล้รับ คือว้า...ผมจะขอคุยกับคุณเกี่ยวกับงานของคุณปนกับพีทัด"

"เชียวละ เรื่องนั้ไม่ใช่แค่เรื่องส่วนตัว ฉันเป็นกอง บ.ก. ของไรวันท์คนหนึ่งเหมือนกัน" บอกเสียงเรียบ แต่นึกแปลกใจอยั้งว้าเหตุใดนรุตม์

จึงเป็นคนมาพูดเรื่องนี้กับเธอ แทนที่จะเป็นหัตถ์ตัวเองหรือเลขาฯ ส่วนตัวของเขา

"ผมทราบว่ามีที่ติดกับพ่อของคุณไม่กินเส้นกัน แต่การร่วมงานกันในครั้งนี้ พี่ที่ต้องการทำความตกลงอะไรหลายอย่างกับคุณปพน ทางสำนักพิมพ์เขาขอโทษไปแล้วว่าคุณปพนไม่ยอมไปพบพี่ที่ติดแน่ พอดีพี่ที่ติดเขาทราบว่าเป็นกอง บ.ก. มีลูกสาวของคุณปพนอยู่ด้วย เลยวานผมมาบอกว่าคุณอยากให้ไปพบแทนคุณปพน"

"..."

"ผมยังไม่ได้พูดเรื่องนี้กับทางไรวรินทร์ พี่ที่ติดอยากให้คุณตัดสินใจด้วยตัวเองก่อน ถ้าไม่สะดวกหรือลำบากใจเขาก็ไม่อยากบังคับ เราก็จะไม่เอ่ยถึงเรื่องนี้กับทางไรวรินทร์"

"ให้ฉันไปพบอาจารย์หัตถ์หรือคะ..." ปพิชญทวนถามคล้ายไม่แน่ใจ

"ครับ ผมรับประกันได้ว่าพี่ที่ติดไม่ได้โกรธเกลียดพ่อของคุณแต่อย่างใด เขาเข้าใจว่าทำไมพ่อคุณทำใจไปพบเขาไม่ได้ ถ้าคุณยอมไปแทนโดยไม่ให้พ่อคุณทราบเรื่องนี้..."

"..."

"ถ้าคุณตกลง ผมจะเป็นคนคุยกับทางไรวรินทร์ในวันพรุ่งนี้ พอดีผมต้องขึ้นเชียงใหม่วันเสาร์ ถ้ายังไงเราอาจไปพร้อมกัน คุณจะได้ไม่ต้องลำบากไปตามหาบ้านพี่ที่ติดด้วยตัวเอง"

"ฉัน...ไม่มีปัญหาอะไรค่ะ ฉันยินดีจะไปพบอาจารย์หัตถ์แทนคุณปพนกับทางไรวรินทร์ได้เลย"

นรุตม์ลอบยิ้มด้วยความพึงพอใจ

"โอเคครับ" เขาบอกพลางยื่นกระดาษแผ่นหนึ่งให้ "นี่เบอร์โทรศัพท์ ผม ผมได้นำบัตรคุณมาแล้ว วันออกเดินทางผมจะโทรหา"

นรุตม์เดินกลับเข้าไปในร้านแล้ว ปพิชญายังคงยืนมองเบอร์มือถือในกระดาษแผ่นเล็กๆ นั้นด้วยความรู้สึกประหลาดล้ำ

ลำพังที่เธอรู้สึกว่ามีเริ่มคืบใกล้เรื่องราวของผู้เป็นแม่มากขึ้นที่ละนิดนั้นก็ทำให้เกิดอาการปั่นป่วนมวนวนในใจและกายมากพออยู่แล้ว แต่เนี่ยก็ต้อง